

A tölgyfa élete

Volt egyszer egy gyönyörű kert, tele különféle gyümölcsfákkal és szebbnél szebb bokrokkal, virágokkal. A kert lakója volt egy tölgyfa is. Jó ideje ott állt már a többi fa mellett, de nagyon nem érezte jól magát. A gyümölcsfák évről évre hozták a zamatos gyümölcsöket, a virágok csodálatos színekben pompáztak, a tölgyfa pedig csak irigykedve nézte őket, és szorongva, egyre nagyobb szomorúságban töltötte napjait.

Egy napon az almafa így szólt hozzá: „Nagyszerű dolog almát teremni! Csak azért nem megy még neked, mert nem összepontosítottad eléggé a figyelmedet. Ne búsulj, az akaraterőd edzésével Te is tudsz majd ilyen szép almákat teremni.”

„Ne almát akarj teremni!” – szólt bele a rózsabokor büszke öntudattal – „Inkább nézz csak ide, mennyire szépek a virágaim. Neked is lehetnek ilyen rózsáid, még könnyebben is, mintha almát próbálnál teremni.”

Szegény tölgyfa minden véleményt meghallgatott, és egyre kétségbeesettebben próbálkozott, hogy megfogadja a tanácsokat, ám sehogy sem sikerült neki sem almafává, sem rózsabokorrá, sem más növénné válnia. Kezdett meghalni benne a remény, hogy valaha is boldog lesz.

Ekkor érkezett a kertbe a bagoly. A bölcs madár csak átutazóban volt, de látta a tölgyfa szomorúságát, ezért leszállt az ágára, meghallgatta őt, majd így szólt:

„Túl sokat figyelsz arra, hogy mások milyenek, és milyenek akarnak látni Téged. Annyit foglalkoztál a külső zajjal, hogy már meg sem hallod a belső hangodat. Nem vagy önmagad. De ha figyelsz, és újra meghallod a belső hangodat, akkor megtalálod a boldogságodat is.”

Azzal felszállt a tölgyfa ágáról, és már repült is tovább.

„A belső hangomat?” – töprengett magában a tölgyfa. „Nekem olyan is van?”

A bagoly szavai komoly hatással voltak rá. Egyre kevésbé figyelt az almafa, a körtefa, a rózsza és mások kinézetére és véleményére – már sokkal jobban érdekelte, hogy mi is az a belső hang, és mit rejthetnek a bagoly titokzatos szavai.

Aztán ahogy egyre többet figyelt befelé, elkezdte megérteni, hogy nem is olyan titokzatos mindez. Egyre jobban meghallotta a saját belső hangját, és elkezdte érezni, hogy ki is ő valójában. A bagoly szavai értelmet nyertek számára.

„Te tölgyfa vagy.” – szólt a belső hangja – „Nem azért vagy itt, hogy olyan legyél, mint az almafa vagy a rózsza, hanem azért, hogy tölgyfaként élj boldog és teljes életet. Te vagy az, aki árnyékot ad a fáradt vándornak, Te adsz biztonságos odút a madaraknak, Te mutatsz utat annak, aki eltévedt, Te teszed fenséges megjelenéseddal még szebbé a tájat.”

És a tölgyfa végre megnyitotta a szívét, hogy valóban önmaga lehessen. Elkezdett terebélyesedni, jó szívvel fogadta a madarakat és a vándorokat, és soha többé nem figyelt arra, hogy ki milyenek akarja látni őt, vagy mások szerint mit kéne tennie. Éppen ezért kezdték egyre többen tisztelni és megbecsülni. Ő pedig egyszerűen csak őszintén önmagát adta, és nagyon jól érezte magát a világban.

„Tölgyfa vagyok.” – mondta ki őszinte boldogsággal minden egyes nap.